

Matthew Norman

A Nagy Négyes tagjai még egyetemistaként lettek barátok: négy férfi, négy nő – négy házaspár. Nagyjából egyszerre házasodtak össze, lettek gyerekeik, és most, tizenöt évvel később egyszerre kezdenek szépen sorban elválni. Barátaik sorsát látva Jessica és Mitch Butler górcső alá veszik házasságukat: vajon meg lehet még menteni? Vagy a válás olyan, mint egy negyveneseket megtámadó zombivírus – elkerülhetetlen?

Immunitásuk maximális bebiztosítása érdekében Jessica és Mitch radikális döntést hoznak. Mivel barátaik válásának oka leginkább a szex hiánya, illetve annak másokkal való kipróbálása volt, elhatározzák, hogy jócskán lazítanak a szabályokon. Megbeszélik a feltételeket, és nekivágnak a nagy kísérletnek, hogy az egyébként boldog és jól működő házasságukat új szintre emeljék.

Jessica és Mitch úgy gondolják, kapcsolatuk az evolúció útjára lépett. De a határok feszegetése és szexi csaposok elcsábítása közben azon kezdenek töprengeni, nem vétettek-e végzetes hibát. Ami ezután következik, az mindkettőjük számára egyszerre vicces, fájdalmas, zavarba ejtő és rendkívül meglepő. Időnként valami nagyon rosszat kell tenni ahhoz, hogy megértsük, mi az, ami igazán jó.

MATTHEW NORMAN

Baltimore-ban, Maryland államban él feleségével és két gyermekével. A George Mason Egyetemen szerzett művészeti diplomát. A Házastársas: Egy pasinak is jár az újrakezdés című első regényét a Goodreads humoros könyvek kategóriájában jelölték díjra 2011-ben, második regénye, a We're All Damaged pedig bestseller volt az Amazon listáján.

A szerzőt az Instagramon is követheted (@TheNormanNation), vagy olvasd a blogját: thenormannation.com.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PULSE
VÁLOGATÁS

„Vicces és érzelmes történet egy házaspárról, akik úgy döntenek, hogy elkerülik barátaik sorsát – ők nem fognak elválni. Ennek érdekében egy radikális kísérletbe kezdenek, ami azonban messzebbre vezet, mint gondolták.”

Goodreads

„Ebben a mókás és szívmengető regényben egy baltimore-i házaspár egy szokatlan egyezséggel próbálja megmenteni a kapcsolatát. A szerző szelíd humorral mutat rá a házasság, a szülői lét és a szeretet nehézségeire és örömeire ebben a megnyerően bájos regényben.”

Publishers Weekly

„A New York Post szerint a korunkra jellemző társadalmi elszigetelődés ezt a könyvet szinte már kötelező olvasmánnyá teszi. Matthew Norman mókás és érzésekkel teli írásából egy kivételes, ellenállhatatlan olvasmány született.”

Esquire

„A szereplőket mintha személyesen ismernénk. A párbeszéddek is olyan valóságosnak hatnak, mintha az író egy étteremben hallgatott volna bele a szomszéd asztal körül ülők társalgásába. Az egyik pillanatban hangosan felnevettem... a következő bekezdésben pedig már sajnáltam a szereplőket. Tanmese a házasságról, amelyből kiderül, hogy a szomszéd fűje nem mindig zöldebb.”

The Citizen

PULSE
VÁLOGATÁS

Matthew Norman

— részlet —

1. fejezet

Minden, ami olyan kíméletlenül elromlott azon a tavaszon, A Válásokra vezethető vissza.

Nagy *A*, és nagy *V* a hangsúly kedvéért. A Válások!

Hármasával érkeztek, mint a hírességek halálesetei vagy a repülőgép-szerencsétlenségek, és mindent tönkretettek, hátrahagyva az egykor legyőzhetetlen Nagy Négyest, összetörten és cafatokra tépetten.

A Nagy Négyes – így nevezték magukat. Egy baráti társasághoz tartoztak, amelynek tagjai több, mint két évtizede együtt voltak. Eredeti történetük egyszerre volt fordulatos és teljesen hétköznapi, mert végül is ez a helyzet a barátokkal.

A Johns Hopkins Egyetem főiskolai karán találkoztak. Mitch és Alan ugyanarra a kémiai laborgyakorlatra járt és gyorsan összebarátkozott. Főként amiatt, mert a csoport két legrosszabb tanulójának számítottak. Megan képezte azt a hídát, amelyik összekötötte a nemeket. Alan kollégiumában élt és sokkal eszesebbnek bizonyult, mint Alan és Mitch, így segített nekik teljesíteni a rettegett tanulmányi követelményeket annak érdekében, hogy néha használhassa Alan Honda Accordját. Sarah Megannal dolgozott az egyetemváros könyvesboltjában, ahol Margaret Atwood könyvei felett kötöttek barátságot, míg Hopkins kapucnis pulóvereket árúsítottak.

Másodévesen szereztek néhány hamis igazolványt, és egyik éjjel munka után felfedezték a Greene Turtle bárát, ahol összejutottak Alannel, aki éppen Mitch-et csempészte be a hátsó ajtón keresztül.

Mitch kissé bele volt zúgva Meganbe – tízes skálán hármas –, de sohasem lépett a tettek mezejére, mert Megan „havernak” hívta, amikor csak lehetett, és szemmel láthatóan kissé butának gondolta. Majdnem biztos, hogy Sarah-t rá lehetett volna venni arra, hogy kedvelje Alant, ha kedvezett volna nekik a csillagok állása. De soha nem tették meg, még a sok felelőtlen részegség dacára sem, ami azt jelezte, hogy ez egyszerűen soha nem volt a céljuk. Ennélfogva Mitch, Alan, Megan, és Sarah lett az egyike azoknak a kacér, de plátói kis csoportoknak, akik bármilyen nagyszerű főiskolai élményt életre hívhattak.

Aztán Alan találkozott Douggal, amikor kosárlabdázott a főiskolán. Doug nagyon jó teljesítményt ért el hárompontos dobásokból – született atléta volt –, de nem tudott úgy cselezni, hogy az segítsen neki elkerülni az élet nehéz helyzeteit. Időről időre csatlakozott hozzájuk a kocsmakvízekre a Rec Centerben, de állandó tagjává a csapatnak akkor vált, mikor egy csütörtökön az utolsó pillanatban jutottak el a Counting Crows koncertre DC-be, és remekül érezték magukat. Sarah és Doug jól elvult a *Mr. Jones*-dal alatt és a csoport első párja lett.

Doug ismerte Terryt, akinek részmunkaidős állása volt Doug kedvenc használt lemezeket árusító boltjában, szóval ott is találkoztak. Terry az egyetemvároson kívül egy házban élt, és látszólag végtelen mennyiségű vintage koncertpólóval rendelkezett, ami nagyon menő volt. Ezenkívül ő rendelkezett a legjobb barkóval, amelyet valaha láthattak a 90-es évek

egyik legnépszerűbb sorozatából, a *Beverly Hills 90210*-ból. A barkók, mint a Counting Crows tagjaié, olyan téma volt, amiről az emberek sokat beszéltek a 90-es években. Terry páratlan példánya volt a tipikus drága ruhákat viselő Hopkins-pasiknak. Megan pedig rögtön rajongott érte. Szinte azonnal elkezdtek randizni.

Majd Amber és Jessica csatlakozott a csapathoz. A városban verbuválódtak sejtelmes éjszakák alatt. Mitch meglátta Jessicát egy cantoni bárban, a nő azonnal elkápráztatta óriási flanel ruhájával és a férfi iránt tanúsított teljes közömbössége ellenére is odáig volt érte. Mitch később azon az éjen remekül megfogalmazta Alannek, hogy „elérem, hogy az a lány szeressen még akkor is, ha az lesz az utolsó dolog, amit valaha teszek.” Néhány hónappal később mindannyian egy házi-buliban voltak Camden Yards titokzatos környékén, amikor besétált Amber. Alan a zenét túlharsogva felüvöltött, hogy „Tyúha, nézz rá!” – annyira hízelgő volt, amennyire csak lehetett. Attól az éjszakától kezdve ők voltak a Nagy Négyes. Mint bármelyik csapat, amely esetében eléggé helyénvaló volt, hogy saját neve legyen, mindent együtt csináltak.

Hivatalosan is párok lettek a végzős évükig hátralévő tizenhat hónapon át: Megan és Terry, Amber meg Alan 1998-ban, és aztán Jessica és Mitch, Sarah meg Doug 1999-ben. Mindannyian lediplomáztak, jövedelmező munkát vállaltak. Pár év múlva körülbelül ugyanakkor házasodtak össze.

Megan és Terry, Sarah és Doug nyári esküvője között néhány hónap telt el. Mindkét szertartás szép volt, eposzba illő pohárköszöntőkkel, félredobott csokornyakkendőkkal és egy breaktáncos gyűrűhordozóval fűszerezve.

Alan és Amber meggondolatlanul téli ceremóniát szervezett – az évszak miatt mindig kockázatos vállalkozásnak

számított északkeleten. Néhány órával a próbavacsora előtt jégvihar tört ki, amely mindenki elszántságát próbára tette, különösen az élelmiszer-szállítóét. Vele kapcsolatban utóbb mindenki egyetértett, hogy valamilyen hangulatjavító befollyása alatt állt.

Jessica és Mitch esküvője zárta a sort tavasszal a Delaware állambeli Fenwick Islanden és a ceremónia tökéletesre sikerült. Nos majdnem tökéletesre. Két sirály a fogadás alatt tönkretette az esküvői tortát, de addigra az összes vendég lerészegedett, szóval mindenkinek nevetséges emlék maradt.

A Nagy Négyes együtt ivott a városban a végtelen július negyedikék, szilveszterek, halloweenek forgatagában és a bárokban a jótékonysági rendezvények nyüzsgésében.

A Nagy Négyes tagjai vártak a gyermekvállalással. Hisz miért siessenek? Amikor pedig végül belefogtak, a Feleségek Amber kivételével egy emberként lettek terhesek. Ciklusaik összhangban voltak, mint a főiskolai lányszövetségek nővéreinek. A kicsik együtt tanultak meg járni, hangulatos bérelt házakban, füledt szülinapi partikon birkóztak, és egyszerre kezdték az óvodai előkészítőt.

Majd, amikor eljött az ideje, – mivel a parkolási nehézségek és a bűnözés aránya túl nagy lett – mindannyian ugyanabban az évben kiköltöztek a külvárosba. A házaik sajátos tömböt alkottak, amely 8 és fél km-t foglalt el a Maryland állambeli Baltimore erdős kertvárosában.

Egy csapatként tartották az ünnepségeket. Az Oscar-gálákat együtt nézték. Mindannyian kiköltöztek és mentek a Preakness Stakes lóversenypályára. Életük egybefonódott, közös élményeket gyűjtöttek és többes szám első személyben utaltak magukra: a Királyi „Mi”-ként. Kulcsuk volt egymás házához. Ismerték egymás garázskódját és titkát. Egy nagy,

burjánzó, emberek alkotta modern amerikai családhoz tartoztak.

Most pedig ez a család tönkrement. Minden észszerű mérési szabvány szerint felnőttnek számítottak. Mégis libasorban kudarcot vallottak a legalapvetőbb felnőtt intézményben:

A házasságban.

MEGAN ÉS TERRY

Megan és Terry bukkott el elsőként.

Szakításuk zavart okozott, de visszatekintve nem igazi meglepetést, mert őszintén szólva úgy tűnt, hogy a legkevésbé szeretik egymást. A hír mégis mindenkit eléggé megrázott. A csoport reakciója egységesen az volt, hogy: *Szent szar! Megan, Terry? Komolyan mondjátok?*

A válási helyzetekben mindenki tipikusan azonnal a pasast hibáztatja. Nos ebben az esetben mindenkinek igaza volt. Ráadásul volt egy nő a színen – fiatalabb, természetesen. Volt egy titkos hitelkártya, egy titkos e-mail-cím, még egy titkos Skype-fiók is, amelyik a szó szoros értelmében eléggé régi-módinak mondható. A válás után Terry egy kifinomult ízlésre valló belvárosi lakásba költözött és felszerelte a leghatalmasabb síkképernyős tévét, amelyet csak találhatott: egy ping-pongasztal méretű kartondobozban érkezett meg.

A másik nő – a fiatalabb – addigra már eltűnt a képből. Tetszett neki Terry, meg minden, és nagyon jól szórakozott, de mint kiderült, nem eléggé ahhoz, hogy elhagyja a Roland Parki lakónegyedben élő férjét és a családját.

Ezután minden megváltozott. Lavina indult meg. Dominók dőltek le. Zsilipkapuk tárultak szélesre. Szar került a ventilátorba.

SARAH ÉS DOUG

Sarah és Doug következett.

Ez tényleg *sokkoló* volt. Mindannyiuk közül Sarah és Doug a legvalóságosabb. Kezdve azzal, hogy a csoportból ők néztek ki a legjobban – a tökéletes esztétikailag összeillő pár. Sarah természetes szőke volt, s pilates- meg jóga-gyakorlatokat végzett. Dougnak hullámos, jól fésülhető haja és hatalmas karja volt. Olyan vonzónak számítottak, hogy ha nem ismernéd őket, azt feltételeznéd, hogy biztosan képzeletbeli lények. De nem voltak azok. Csak normális emberek, akik történetesen éppen úgy néztek ki, mintha otthoni tornaszereket reklámoznának.

Az igazán ütős az volt, hogy a kölcsönös héven túl úgy tűnt, hogy valóban szeretik egymást. Nyilvánosan csókolóztak. Még egymás kezét is fogták a mozifilmek közben. A férfi néha csak úgy virágokat küldött, és a nő elragadó dolgokat mondott róla a Facebookon, amely édes volt, még akkor is, ha sok ember émelygett ettől.

Esetükben a hűtlenség mozzanata bonyolultabb volt, mint Megan és Terry helyzetében. Ez teljesen „Házasság az internet korában” eset volt. Megan kommunikálni kezdett a rég elveszett exbarátjával az Instagramon, amely rögtön szexi Twitter-üzenettké alakult. Miközben ez történt, addig Doug a könyvelési osztályon dolgozó feleségpótló kolléganőjével egy mindenre kiterjedő e-mailes románc izgalmaiban égett. A csapat bevezette az „érzelmi viszony” kifejezést és alaposan megvitatta. Néma árulások történtek. Az alapzatban repedések alakultak ki. Aztán az egész dolog kezdett romba dőlni.

Amikor csoportos üzeneten keresztül bejelentették, hogy ők is szétmennek, olyan érzést keltett, mintha egy nagyszerű

étterem bedeszkázná az ablakait az éjszaka közepén és hirtelen már nem létezne többé.

Ekkor a csapat reakciója kisebb pánikkitörés lett: *Szent Isten! Srácok! Mi a fene történik velünk?*

AMBER ÉS ALAN

Négy hónappal később Amber és Alan került sorra.

Az érzékelhető házassági jólét szempontjából pontosan Megan és Terry meg Doug és Sarah között álltak. Szoros egységet alkottak. Megbízhatóak. Állhatatosak. Erősek voltak. A házasság emberek Subaru Outback terepkombija.

Persze Alan néha egy kissé túl sokat ivott, főként a partikon, de ki nem iszik egy hangyányit túl sokat olykor-olykor az összejöveteleken? Amber mindig bizonytalanul elégedetlennek tűnt – kicsit depressziósnak –, de újfent, hogyan ne lenné kicsit depressziós a mai Amerikában, mi van azzal, hogy viszszafelelhetetlen a felmelegedés, meg minden?

A hűtlenség nem volt Amber és Alan számára probléma – a valós vagy a virtuális. Gondjuk abból eredt, hogy sohasem voltak igazán szerelmesek. Soha. Még kezdetben sem.

Ezzel a ténnyel hat ülés után sikerült szembesülniük a piszkosul drága pártanácsadáson. Az, hogy a barátaik ennyire gyorsan szétváltak, engedélyt adott nekik végül arra, hogy ők is bevallják. Amikor megtették... micsoda megkönnyebbülést hozott.

Nem hiszem, hogy valaha is szerettelek téged.

Nem szeretted? Ó, hála Istennek!

Azért házasodtunk össze, mert mindketten annyira kedveltük a brit The Cure együttest?

Szerintem, talán azért.

Ambernek és Alannek nem volt gyereke, ezért jóval kevesebb volt a dráma. Mindenki egyetértett, hogy a durva sértések hiányában a szakításuk nem számított annyira, mint a többieké. Mert, ha gyermektelen párok válnak, valójában azt annyira jól meg lehet tenni, mint amikor két középiskolás gyerek búcsút int a szekrényénél.

Itt vannak a CD-k, amiket kölcsönkértem.

Visszaadom a melegítődet.

Nem miattad van, miattam. Nos, ez kedves tőled ... főleg miattam.

Maradhatunk barátok?

Így maradt hátra Jessica és Mitch párosa. Butlerék.

A Nagy Négyes utolsói.

2. fejezet

Sok átgondolni való volt, a teljes társadalmi struktúrájuk – a baráti társaságuk gyors, szisztematikus romba dőléséről. Egy kora tavaszi estén pontosan ezt tette Jessica. Erről merengett – minderről –, ahogy állt a Bar Vasquez előtt, miközben figyelte Mitch-et az étterem bejárati ablakán át.

A férfi bent várt rá. Az angoltanár-zakója volt rajta, úgy próbált kinézni, mintha beleillene a homályos, divatos helyre, ahová természetesen nem illett be. Hisz már negyvenéves volt, és szerda este. Minden rosszindulat nélkül világossá vált számára, ahogy ránézett, hogy inkább otthon lenne a gyapjú tréningnadrágjában, miközben a *SportsCenter* című beszélgetős műsort nézi.

A nő figyelte, ahogy rápillantott a koktéllapjára.

Furcsa érzést keltett ekképp kémkedni utána, de ugyanakkor lebilincselő is újra helyszíni kutatómunkát végezni. Amikor Mitch végül feladta és az asztal közepén lévő gyertyát csináld-magad-zseblámpaként használta, a nő mellkasában az ismerős szerelem tüze lobbant fel, mely jelezte, hogy összeillettek.

Ki volt ő, hogy egyébként bírálja a tréningnadrágját? Lenézett a lábfejeére erősített, hátul megkötött cserszínű borza-

lomra. Mennyire megnyugtató lenne lerúgni a szürke Baltimore-i járdára?

Az ablakon át megfigyelte, ahogy Mitch felvette a telefonját és pötyögött. Egy pillanattal később óvatosan rezgett a nő táskája.

Asszony! Hol vagy? Teljesen egyedül vagyok idebent.

Azonban még mindig figyelte férjét.

Egy rövid sárga ruhás huszonéves lány sétált el az asztalánál. Azon a nyilvánvaló módon volt vonzó, ahogy sok húszas éveiben járó lány. Mitch antennája aktiválódott, Jessica figyelte, ahogy a férje diszkrétan megnézi a lány fenekét.

– Te tökfej – szólta Jessica fejét rázva.

Mostanában azon kapta magát, hogy azon tűnődött, hogy Mitch milyen gyakran gondol a szexre.

Néhány elég lenyűgöző neurológiai tanulmány arra emlékeztetett, hogy az átlagos, egészséges amerikai férfiak minden hetedik másodpercben a szexre gondolnak. Te jó isten, lehet, hogy ez igaz? Egy kísérletként hétig számolt fejben és felfedezte, hogy valójában ez sokkal hosszabb idő, mint az ember gondolná.

– Tudunk... hmm, tudunk segíteni önnek, hölgyem?

Ez az egyik felszolgáló kölyök volt. A csapatuk három főből állt, akik az összeillő viharok között végtelenül unalmasnak néztek ki. Csak épp akkor vette őket észre. Rádöbent, hogy biztosan örülnek neki.

– Nem, köszö, srácok – mondta. – Csak megfigyelem – esetleg jobb lenne a férjem.

* * *

Tizenöt év.

Tizen-...öt.

Ennyi ideje voltak házasok.

Néha olyan érzés volt, mintha örökké tartana. Ki kel-
lene fújnia a levegőt mielőtt hangosan kimondaná a számot,
mintha egy ezer km-es autós utazásról beszélne az ember. Bár
néha olyan volt, mintha csak éppen elkezdték volna. Mintha
a világ mindenkori friss házasai lennének.

Akárhogy is, elég sok idő telt el ahhoz Jessica számára,
hogy pontosan tudja, hogy az adott pillanatban Mitch szájá-
ból mi fog elhangozni. Szóval, amikor a nő a férfival szemben
a székébe csúszott és a férje megkérdezte, hogy „Mi annak az
italnak a neve, amelyet itt szeretek?” A nőnek eszébe jutott
a pontos válasz.

– A Negronit, te lüke – felelte.

– Az nem igazán édes, igaz?

– Nem. Főként gin.

A férfi az étlapot a gyertya felé billentette. – Ó, rendben.
Hogy emlékezhetsz erre a dologra? Hónapok óta nem vol-
tunk itt.

– Akkor kaphatsz sört – reagált a nő. – Tudod, egyszerű-
sítsünk.

Férje engedékeny arcot vágott: – Randiéjjel van. Drága
italokat szoktam rendelni Randiéjjelen és bájosnak tartasz.
Küldtem neked üzenetet.

– Tudom. Megkaptam. Egyébként szeretem, amikor *asz-
szony*nak hívsz.

Gyors csókot váltottak az asztal felett – a férfi szájának
sarka a nőével szemben – a köszöntő öklözés hitvesi megfele-
lője. Felvette az asztalon lévő egyik vizes poharat. – Az utolsó
időtálló pár! – szólalt meg a feleség.

Koccintottak és kortyoltak.

– Vízze akarsz tósztot mondani? – kérdezte a férje. – Az nem balszerencse?

– Szerintem ennél a pontnál azzal mondhatunk tósztot, amivel csak akarunk.

– Ez igaz, barátnőm – mondta, aztán lehalkította a hangját olyan komolyra, mint a temetéseken szokás. – Akkor hivatalos? *Hivatalosan* hivatalos? Alan és Amber?

Volt egy hosszú, üres asztal velük szemben, ahol egy nagy csoport ülhetne. A nő elképzelte, ahogy a Nagy Négyes köré gyűlne, miközben nevetne és applikációkat osztana meg. Ez olyan dolog volt, amely most már sohasem történhet meg újra. – Igen – mondta. – Ma reggel írták alá a papírokat.

– Nos, ez szar – mondta. – Akkor ennyi.

A nő az utolsó cseppig megitta a vizét. – Amber küldött e-mailt Megannek, Sarah-nak, és nekem az ügyvédi irodából. Pénteken inni akar. Csajos éjjel lesz.

– Ez olyan, mint a *Szex és New York* – reagált a férfi.

Igaza volt. Ez teljesen *Szex és New York*-féle lépés volt. Azonban ők már eljutottak arra a pontra a házasságukban, amikor már nem kell mindig elismerniük egymás igazát. Ehelyett szemrevételezte a körülöttük lévő embereket. – Ma éjjel fiatal a társaság.

– Tudom – mondta. – Olyanok vagyunk, mint a gardedámok. Hallgatóztam. Hiszed vagy sem, a legtöbbjük totál idióta.

– Ne légy cinikus! Fiatalok. Mi is idióták voltunk egyszer.

– Ti mind idióták vagytok! – szólalt meg Mitch, de csak annyira hangosan, hogy senki nem vette észre vagy senkit sem érdekelt, hogy mit hall.

A Black Keys dala került sorra és Mitch az asztalon kopogott. – Szóval milyen volt a napod? Jó? Rossz? Valahol a kettő között?

Az aznapi páciensekre gondolt: egy túlzabálóra, egy mániákus depressziósra és egy nőre, aki bevallotta, hogy nemrég ráguglizott arra a kifejezésre, hogy *Hogyan mérgezzük meg valakit titokban.* – Eltelt – mondta. – Főként jól.

– Szintén. A tinik még mindig nem foglalkoznak az irodalom nagy műveivel. Ettől eltekintve semmi érdemleges nincs.

Ilyen volt, ahogy a napjaikról beszélgettek, egyfajta gyorsírással. Bár A Válások óta Jessica azon tűnődött, hogy többet kellene mondaniuk egymásnak, mint például részleteket és teljes mondatokat.

– Ó! – szólt Mitch. – Valamit kérdezni akartam tőled.

– Igen?

– Legyél laza! – mondta. – Ne nézz rögtön oda! De látod azt a lányt ott sárgában?

Rápillantott, de igazából nem szándékosan. Az a vonzó lány volt, akit a férje öt perccel ezelőtt nézett meg, és aminek Jessica szemtanúja volt. Most pár asztallal odébb volt, hosszú lábai keresztben. – Megvan.

– Rendben. Az tényleg egy rövid ruha vagy egy kissé hosszú ing és elfelejtett nadrágot venni?

Jessica újra nézte. – Nos, eltekintve attól, hogy alapvetően láttatja az ágyékát – szólalt meg –, szerintem inkább elegáns.

A férfi az étlapot az asztal közepére tolta és állát a tenyerén nyugtatta. – Emily sohasem fog így öltözni, ugye? – kérdezte.

– Valószínűleg fog. A minap megkérdezte tőlem, hogy mi a combérés.

– Csodás! – reagált. – Hogyan fordulhat ez meg egy hétéves lány agyában?

– Úgy, hogy rendkívül verbális hétéves létére – jelentette ki Jessica –, és Taylor Swift minden videóját megnézi a YouTube-on.

Mitch kortyolt a vizéből. – Nagyon köszö, Tay-Tay, te szajha.

A nő mosolygott, és a férfi is így tett, mert a házasságnak ez a része mindig könnyű volt számukra. A könnyed rész. Az a rész, amely nem foglalta magában azt, hogy a barátaik házasságai összeomlanak és őket abban a hitben hagyják, hogy halkan azon tűnődjenek, hogy „*Mi vagyunk a következők?*”

– Hova a pokolba ment a pincérünk? – kérdezte Mitch.

A nő fürkészte a helyet, szeme pedig a konyha melletti illemhely ajtajaira pillantott, és eszébe jutott az az évekkel ezelőtti éjszaka, amikor megpróbáltak szeretkezni a férfi mosdóban. Akkor ezt a helyet Pazónak hívták Bar Vasquez helyett. Persze elbuktak, mert a tiszta logisztika is megkövetelte, hogy egy nyilvános illemhelyen szexelni egyszerűen áthidalhatatlan. Ám volt öröm a bukásban.

– Ó, jó! – szólt Mitch. – Íme itt jön.

Bár ezt Jessica nem hallotta. Elképzelte, ahogy évekkel ezelőtt nevetgélt, mint egy bolond, miközben a Pazo menedzsere kopogott a fürdőszobaajtón és Mitch a mellét fogta a melltartóján át. – Talán, ha igazán csendben maradunk, azt fogja hinni, hogy meghaltunk – suttogta a férfi.

– Hé, srácok! Bocsánat, hogy megvárakoztattalak titeket. Indíthatunk néhány itallal?

– Feltétlenül – válaszolta Mitch.

– A hölgynek?

Jessica *Shiraz*t akart mondani, amit azelőtt sokszor kimondott nehézség nélkül. Azonban amikor felnézett, látta, hogy a pincér elképesztően jóképű, így a szó a torkán akadt.

– Tessék? – kérdezte a pincér. – Shirrrr...

– Shiraz – mondta ki. – Egy pohár.

– Jó, tökéletes. Önnek uram?

– Egy... *Negronit* kérek. – Mitch olyan lassan ejtette ki a szót, mint egy határozott turista egy egzotikus országban.

Amikor a pincér elment, az étlapjukra néztek. A Black Keys-dal véget ért, helyette valamilyen kellemes zene szólt, amelyiket Jessica nem ismert. Mitch levegőt vett, és persze a nő pontosan tudta, hogy mit fog mondani.

– Mi annak a dolognak a neve, amit itt szerettek? Valami csirke, igaz?

3. fejezet

A harmadik Negroni hiba volt. Mitch tudta, hogy az lesz, már akkor, amikor megrendelte. Ez mindig így megy a díszes italokkal, mint az émelygés, ami megelőlegezi a csömört.

Mély levegőt vett és erőre kapott, ahogy kinyitotta a bejáratí ajtót. Az ember sohasem tudhatja pontosan, hogy milyen pácbán van, ha egy kilencéves fiút és egy hétéves lányt bétíszítterre bíz. Sérülések, érzelmi kiborulások, éjszakai rettegések, festékkatasztrófák, vízvezeték-fiasók. Minderre fel kell készülni. Ám azon az éjen csak csend honolt.

Kulcsait felakasztotta. – Helló, helló! – szólt.

– Hé, srácok idebent!

Luke volt, a szomszéd kölyök, a kinevezett bétíszítterjük és Mitch egyik tanulója. A konyhapulton a laptopja felett görnyedve találtak rá. A három erős italtól Mitch idiótának érezte magát, így ment egy pacsiért. – Luke, emberem! Tedd oda magad!

Pacsiztak aztán Mitch rögtönzött oldalt pár ütést és ujífogást.

Jessica pillantása azt kérdezte tőle, hogy „*Részeg vagy?*” Majd azt mondta neki, hogy hagyja a kölyköt egyedül. – Gyere, épp tanul!

– Ez az új szokásom. – mondta Mitch. – Egyénivé formált kézfogásokat fejleszték ki minden tanulómmal. Dolgozni fogunk ezen, Luke. Ez csak az első tervezet volt.

Luke nevetett. – Oké, B. úr.

Mitch az izákosok iránti jóindulat sikerét érezte. Azonban ennek nem tudott ellenállni. Szerette, amikor a tanuló B. úrnak hívták.

Jessica kivett a hűtőből két szénsavas vizet és egyet adott neki.

– Min ügyködsz? – kérdezte Luke-tól. – Nagyon komoly-nak nézel ki.

– Trigonometria – mondta Luke.

– Ó, Istenem! – reagált Mitch.

– Tudom. Rémáлом.

– Nos, a jó hír az, hogy valószínűleg sohasem kell használnod, egyszer sem az életedben.

– Gondolod?

– Viccelsz? Negyvenéves vagyok. Még azt sem tudom, hogy mi az a trigonometria. Ez az, amelyik alakzatokkal foglalkozik?

– Ne is figyelj rá! – mondta Jessica.

Luke néhány dolgot a hátizsákjába gyűjtött – papírokat, jegyzetfüzeteket, egy szörnyen kinéző számológépet – Mitch pedig azt suttogta, hogy: – A trigonometria béna, Luke.

– Ezt meg fogom említeni holnap Howard úrnak.

– Átkozottul jó! Mondd meg neki azt is, hogy ezt Butler úr mondta neked.

Kemencés pizzamaradék volt az asztalon. Mitch a szélét megragadta és beleharapott. Pont olyan íze volt, mint amelyet vár az ember egy hideg kemencés pizzától.

– Milyenek voltak a gyerekek? – kérdezte Jessica.

– Jók – válaszolt Luke. – Mindannyian legóztunk.

A mikró mellett Lego Bart Simpson és Lego Chewbacca ült együtt a Lego Batmobile-ban.

– Volt gond a lefektetésükkel? – kérdezte.

Mitch tetten érte Luke-ot, ahogy Jessica mellére pillantott, és le kellett állítania magát, hogy nehogy összekócolja a kölyök haját.

– Nos, zseblámpákkal mentek lefeküdni – mondta. – Az normális?

Mitch elkerülte, hogy Jessicára nézzon. – Csak egy korszak – mondta. – Most, ha megbocsátasz, visszavonulok a hálszobába, hogy LeCroix-t igyak alsóneműben. Jessica, fizess a férfinak!

Jessica a szemét forgatta és Luke ismét nevetett.

– Találkozunk a negyedik órán – mondta Mitch –, és nagyfiús alsónadrágot viselj! El fogjuk kezdeni a *Rómeó és Júliát*. Ó, és spoiler! – A drámai hatás kedvéért Mitch megfordult és a válla felett hátranézett. – Nem végződik jól.

* * *

A Randiéjjel a férfi ötlete volt.

Nem csak *ez* a Randiéjjel – az egész Randiéjjel-vállalkozás.

Pár hónappal azelőtt került rá sor, miután A Válasok elkezdődtek az optimizmus jegyében, amikor a férfi és Jessica felváltva pakolták az edényeket: – El kellene kezdenünk többet szórakozni járni – mondta. – Mint valaha, mielőtt a kölykök ki nem szívták belőlünk az életet kis vámpírokként.

Elméletben ez a korai középkori romantika nagy gesztusa volt. Noha most macskajaj előtti állapotban szerda éjjel és nézve a saját borvirágos arcát a felesége teljes alakos tükré-

ben, olyan érzést keltett, mint oly sok más dolog az életükben: mint egy újabb dolog.

Khakinadrágját egy nagyon hasonló khakinadrág halomra helyezte és bekapcsolta a *SportsCenter*-t.

Majd pontosan este 10:20-kor hallotta egy kocsiajtó hangját kintről. Az ablakhoz ment, hogy megnézzze. James volt az, a közvetlen szomszédja, Luke apja. Sorban az ötödik éjjel James – nem Jim, *James* – a dolgait pakolta a fekete BMW terepjárójába a kocsifelhajtón.

Luke szülei, James és Ellen is válás közepén voltak, mert A Válás ebben az időszakban vírusként terjedt, és zombi-film sebességgel kerítette be őket. Mitch a redőny mögé bújt és figyelt.

James Yale-melegítőtrikót és farmert viselt. Lefelé mosolygott az iPhone-jára. A képernyőből áradó fény elérte a fogát, így az ragyogó lett a sötétben. Ellen is odakint volt, karja keresztben, s rábámult.

Krakovág hallatszott. Jessica volt az, aki a hálószoobaajtjukban állt, hogy megrémítse a férfit. – Megint ólálkodszt, csodabogár – mondta.

– Nem ólálkodok, megfigyelek.

– Nos, te hátborzongatóan figyelsz meg.

Bement a szobába és a fésülködőasztal mellé helyezte a ruháskosarat.

– Szerinted az a baromarcú fehéríti a fogát? – kérdezte Mitch.

– Természetesen fehéríti a fogát – válaszolt. – Barnítja is magát.

– Tényleg? Honnan tudod?

– Április van Baltimore-ban, Mitch. Ő egy fehér pasi olyan bőrrrel, mint egy latin R&B énekes.

– Ember – szólta a férfi –, ez annyira 90-es évek.

Kint a kocsifelhajtón James újra ránézett a telefonjára, ismét mosollyal. Mitch azon tűnődött, hogy kivel beszélt.

Jessica kilépett a magassarkúiból, egyikből a másik után. Mindezen évek után a férjnek még mindig át kellett értékelnie, akármikor ezt tette. Alacsonyabb volt mezítláb – nyilvánvalóan –, de több volt ennél. Valahogy kisebb is volt, mint egy színésznő, aki a rafinált kosztümjétől megválik. Hátranyúlt és kizipzározta a ruháját, kivillantva egyik csupasz vállát, Mitch pedig érezte azt az ismerős élenkséget. A szexuális életük helyrajzi térképét tipikus csúcsok és völgyek jellemezték, de a férfi teste még mindig így reagált a nőére majdnem minden kanyarnál, amelynél tudta, hogy valamire számíthat.

– Amúgy szeretem azt a ruhát rajtad – mondta a férj.

Behajlította a lábfejét, ropogtatva lábujjait. – Kösz.

– Luke-nak is tetszett – közölte.

A magassarkúit nagy robajjal a szekrényébe dobta. – így jobban hangzik. – A tinifiúk egyszerű közönség – reagált a feleség.

Kint James még több vackot pakolt az autójába. Egy hosszú olvasólámpát. Egy faberakásos golfütő-készletet. Személyi holmit tartalmazó katonai vászontáskát.

A fürdőszobában a nő a padlóra ejtette a ruháját és elkezdett melltartóban és alsóneműben fogat mosni, Mitch pedig beesett az ágyba, hogy megfigyelhesse. Körülbelül tíz másodperc bent töltött idő után az ablakhoz kószált a fogkeféjével és lenézett Jamesre meg Ellenre.

– Te ólálkodhatsz, de én nem? – kérdezte a férje.

– Titokzatosabb vagyok nálad.

– Szerinted Ellen miért nézi így? – tette fel a kérdést. – Minden éjjel. Csak áll odakint.

Kikapcsolta a fogkefét fogkrémhabbal a szája sarkain. – Az a nő feminista életem egyik nagy belső konfliktusát képviseli.

A férfi kikapcsolta a tévét. – Igen?

– Egyrészt James lüktető seggfej. Teljes mértékben.

– Alátámasztom. Különösen a barnító felismerésének fényében.

– Ám aztán itt van ez az alávaló hang a fejemben. Folyamatosan azt mondja, hogy „Talán a mamás farmer és a hermafrodita frizura nem volt annyira jó ötlet mindezek után, Ellen.”

– Jaj, – reagált a férj –, ez valóban aljas.

– Nem vagyok büszke rá.

Hátul a mosdókagylónál hidratálókrémet dörzsölt az arcára és a lábaira minden éjjel, ismétlődő rituáléként. – Figyeltelek téged ma éjszaka, tudod – szólt.

– Mit csináltál?

– Figyeltelek téged.

– Azt tetted? Mikor?

– Az étteremnél. Mielőtt bementem. Figyeltelek a bejárat ablakán át pár percig.

– Hogy néztem ki? – kérdezte. – Szerinted nem kezd túl kopottas lenni a zakóm?

Tekintetük találkozott a tükörben. – Láttam, ahogy meg nézted azt a lányt.

– Melyik lányt?

– Amelyik elfelejtette a nadrágját. Emlékszel?

A feledékenység olyan ütőkártya volt, amelyet Mitch a többi férjhez hasonlóan sokszor kijátszott, de egy pillanatra szabály szerint fogalma sem volt arról, hogy miről beszél a neje. Majd aztán... a sárga ruhás lány. – Ó, – mondta –, igen.

– Hmm.

Érezte, ahogy elpirul az arca. – Védelmemre legyen szólva, sok volt a bőr, Jess. A szemem valahogy pont rálelt.

Úgy mászott be az ágyukba, mint az éjszaka. Ahelyett, hogy a helyére a férfi mellé húzódott volna, valahová középre helyezkedett el, a lábát maga alá rakva. Most rövidnadrágban és ujjatlan pólóban volt. Az emberek oly sok időt töltenek azzal, hogy a másikat szélről nézik. Beszélgetnek vezetés közben. Beszélgetnek, amíg nézik a Netflixet. Beszélgetnek, amíg egy totyogó kisgyermekre bámulnak, vagy közüzemi számlákat, vagy katalógusokat lapoznak át e-mailből, vagy az Evite honlapjáról néhány távoli hétvégére szóló programot. Azonban most szembenézett vele, tekintete egyenesen az övéen csüngött, és olyan érzést keltett, mintha a hálószoobájuk kisebb lenne.

– Úgy tűnt, hogy eléggé érdeklődsz iránta – mondta.

– Ez csak egy lány volt az étteremben. Több millió van belőlük.

– Hagyd abba! Természetes, hogy érdeklődtél iránta, hisz vonzó volt.

A férfi felült és az ágy fejtámlájának támaszkodott. – Ösztönös – szólalt meg. – Igaz, doktor?

Bólintott. – Ha ez tízezer éve lett volna, akkor a hajánál fogva húztad volna és azt tetted volna vele, amit akarsz.

– Ami teljesen tönkretette volna a Randiéjjelt – mondta.

Kint egy másik autó ajtaja zárult, Ellen pedig valami olyasmit kiabált, ami úgy hangzott, hogy „Soha a bűdös életben nem viszed el az eszpresszógépet, te gazember!”

– Mitch – mondta –, folytatni akarom a társalgásunkat. *A társalgásunkat.* – A kezét a férfi lábára tette a steppelt paplan

főlé. Azonban mielőtt bármelyikük többet szólhatott volna, zajt hallottak.

A zárt hálószoobaajtajukon át, a ház másik feléből, a szomszédjaik házasságának végének hangjain túl kiáltás jött. Ezt a kiáltást egy kisfiú futásának hangja követte az előszobában.

– A fenébe! – suttogta Mitch.

Jessica takaróba bugyolálta magát, és három másodperccel később a fiuk Jude állt az aajtajukban a zseblámpáját szorítva.

– Halló, pajti! – szólalt meg Mitch.

– Halló, édesem! – köszönt Jessica.

– E. T. újra a szekrényemben van – szólott Jude.

– Jude – mondta Mitch –, gyere!

– Komolyan mondom, apu.

– Pajti, ígérem, hogy nincs ott.

– Annak ellenére, hogy láttam.

– Nem láttad.

– Hallottam őt.

– Jude.

Ez egy gyerek-szülő közti döntetlen mérkőzés volt. Jude ki- és bekapcsolgatta a zseblámpáját, ki és be. – Egyikőtök feküdne velem? – kérdezte.

Mitch Jessicára nézett. Már a Kindle-je felé nyúlt.

– Jude. Ezen már túl vagyunk. Rég.

– Hallottam, hogy lélegzik. A szekrényben.

Jessica sóhajtott. A támadás hangja volt, amely Mitch-re célzott.

– Csak egy percre? – kérte Jude. – Amíg újra elalszom?

Nem volt értelme harcolni. Mitch veszített. Az évek alatt annyira sok veszteség gyűlik össze a gyereknevelésben. – Oké – válaszolt –, egy másodpercen belül ott leszek.

Amikor a fiuk elment, Mitch emlékeztette Jessicát, hogy a körforgás szerint ő következett volna.

– Hmm – reagált.

Kint éles hang hallatszott, ahogy James terepjárójának hátsó ajtaja lezárult.

– Istenverte E. T. – Mitch mondta. – Utálom azt a kis fickót.